

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka, soudce Mgr. Lukáše Pišvejce a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobkyně: **M. P.**, narozená dne X,
bytem P.,
zastoupená Mgr. Bc. Klárou Luhanovou, advokátkou,
sídlem Šafaříkovy sady 2455/5, 301 00 Plzeň,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**,
sídlem Škroupova 1760/18, 306 13 Plzeň,

za účasti osob
zúčastněných na
řízení:

1. **CETIN a. s.**, IČO 04084063,
sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9,
2. **R. K.**, ,
sídlem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2020, č. j. PK-RR/452/20

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

III. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobkyně svou žalobou ze dne 10. 2. 2021, doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) téhož dne, napadla rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2020, č. j. PK-RR/452/20 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru stavebně správního (dále jen „*prvostupňový orgán*“) ze dne 19. 11. 2019, č. j. MMP/365153/19 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo na základě žádosti R. K., IČO: X (dále též jen „*stavebník*“), rozhodnuto dle § 79 a 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*stavební zákon*“), o umístění stavby s označením „*Bytový dům - 52 bytových jednotek, P., H. ul.*“ na pozemcích parc. č. X, Xa, Xb, Xc, Xd, Xe v k. ú. X (dále jen „*předmětná stavba*“), a byly stanoveny podmínky pro umístění předmětné stavby a zpracování dokumentace pro stavební povolení.

II.

Žaloba

3. Žalobkyně ve své žalobě nejprve vymezila předmět řízení a napadené rozhodnutí. Přitom mj. uvedla, že příslušný stavební úřad oznámil dne 8. 10. 2018 zahájení územního řízení známým účastníkům a dotčeným orgánům. Dne 21. 11. 2018 bylo žalobkyni přiznáno účastenství v územním řízení, když okruh účastníků řízení byl rozšířen o vlastníky pozemků parc. č. Xf, Xg a o osoby s vlastnickými nebo jinými věcnými právy k sousedním stavbám, přičemž žalobkyně je vlastníkem bytové jednotky umístěné ve stavbě P., D. č. p. Xh a spoluvlastníkem přínáležejícího spoluvlastnického podílu na společných částech budovy a pozemku parc. č. Xi.
4. Žalobkyně měla za to, že napadeným rozhodnutím žalovaného byla zkrácena na svých právech, neboť se jí jako účastníka stavebního řízení dotýká, rozhodnutí je věcně nesprávné, nezákonné a částečně nepřezkoumatelné, proto proti napadenému rozhodnutí podala předmětnou žalobu. Žalobkyně uplatnila tři okruhy žalobních námitek, a to (i) závažné procesní vady v souvislosti s vypořádáním se s námitkou podjatosti, (ii) nedostatečné podklady pro rozhodnutí, a (iii) nepřezkoumatelnost rozhodnutí.
5. První žalobní námitkou žalobkyně vytýkala správním orgánům prvního a druhého stupně, že se řádně nevypořádaly s její námitkou systémové podjatosti, kterou žalobkyně vznesla 25. 10. 2019. O této její námitce bylo rozhodnuto usnesením Krajského úřadu Plzeňského kraje, odbor regionálního rozvoje ze dne 11. 2. 2020, č. j. PK-RR/731/20, které k odvolání žalobkyně Ministerstvo pro místní rozvoj rozhodnutím ze dne 5. 10. 2020 č. j. MMR-16066/2020-83/780 zrušilo z důvodu, že se odvolací orgán nezabýval včasností námitky podjatosti. Následně prvostupňový orgán shledal námitku systémové podjatosti jako nevčasnou a nepřihlédl k ní. Žalovaný pak rozhodnutí rozvedl tak, že námitka nemohla být včasná, když nájemní smlouva na pozemky města byla uzavřena se stavebníkem 22. 11. 2017 a žalobkyně měla o její existenci povědomost už dne 12. 12.

2018, kdy byla členkou petičního výboru, námitka podjatosti nebyla uplatněna ani do vydání prvního (zrušeného) rozhodnutí ve věci. K tomuto žalobkyně namítala, že žalovaný, ani prvostupňový orgán se její námitkou podjatosti nezabývaly dostatečně a komplexně. Podle žalobkyně její námitka nebyla opožděná a správní orgány se jí měly zabývat. Žalobkyně již ve svém odvolání zdůraznila, že námitku výslovně vztahovala k závazným stanoviskům a vyjádřením, které jsou podkladem pro vydání rozhodnutí. Správní orgány měly včasnost námitky podjatosti posoudit jednak ve vztahu k celému řízení, jednak ve vztahu k vydávaným stanoviskům, z nichž mnohá byla vydána v bezprostředním časovém vztahu k podané námitce. Pokud tak správní orgány neučinily, jedná se o závažnou procesní vadu, která měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Zároveň je podle žalobkyně třeba považovat za vadu i skutečnost, že správní orgány žalobkyni při seznámení s podklady rozhodnutí neseznámily i s názorem na vznesenou námitku podjatosti a nedaly žalobkyni prostor a poučení o možnosti vyjádřit se k včasnosti námitky podjatosti.

6. V rámci své druhé námitky označené jako nedostatečné podklady pro rozhodnutí žalobkyně namítla, že je na správním orgánu, aby zhodnotil, zda jsou závazná stanoviska dostatečná a zda jimi byl vyčerpán celý předmět řízení a námitky účastníků. Žalobkyně připustila, že formální postup přezkumu závazných stanovisek je takový, že tyto je oprávněn přezkoumat pouze nadřízený orgán a že prvostupňový orgán přezkum závazných stanovisek inicioval. Nicméně podle názoru žalobkyně některá stanoviska přezkumným řízením neprošla, příslušné orgány pouze sdělily, že důvody k přezkumu neshledávají. Tento postup však dle žalobkyně není formálně správný. K přezkumu nadřízeným orgánem k (v pořadí druhému) odvolání žalobkyně mělo dojít, mělo být stanoveno, zda jsou či nejsou shledány důvody ke zrušení rozhodnutí (§ 149 odst. 7 správního řádu). Byť některá stanoviska byla již přezkoumána k prvnímu odvolání žalobkyně, k dodržení § 149 odst. 7 správního řádu mělo dojít i tentokrát, a to i s ohledem na časový odstup. Vzhledem k tomu, že postup nebyl dodržen, neměl žalovaný, jako odvolací orgán, dostatečné podklady pro své rozhodnutí a napadené rozhodnutí tedy není zákonné. Dále žalobkyně namítala, že obsah stanoviska je třeba hodnotit ve vztahu k úplnosti vypořádání se s námitkami účastníka. Pokud jde o stanovisko UMO Plzeň 3 ke kácení dřevin, uvedené není dostatečně určité, když není stanoveno přesně, kde má dojít k nové výsadbě. Není zdůvodněno, proč se nejedná o významný krajinný prvek nebo významný zásah, když rozsah kácení je výrazný (67 vzrostlých stromů). Podle žalobkyně stavební úřad je oprávněn zhodnotit i tu skutečnost, zda je stanovisko pro jeho rozhodnutí dle stavebního zákona dostatečné, či zda je třeba jej v určitých ohledech doplnit. Nikoliv se pouze „alibisticky“ odkazovat na jednotlivá vyjádření jiných orgánů.
7. Třetí žalobní námitkou byla žalobkyní tvrzená nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. V dané souvislosti žalobkyně nejprve uvedla, že veškeré námitky a řízení musí být posouzeny jako celek, přičemž vedle námitek uvedených v odvolání musí být přezkoumána správnost napadeného rozhodnutí, vyžaduje-li to veřejný zájem, a musí být přihlédnuto k vadám řízení, u nichž lze mít za to, že by mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy. Podle názoru žalobkyně žalovaný se dostatečným způsobem nevypořádal s námitkami žalobkyně, žalovaný se odkazoval na neúplná stanoviska, sám nehodnotil záměr jako takový a jeho dopady. Závazná stanoviska jsou pouze podklady pro rozhodnutí, rozsah záměru, jeho zásah do území, do vlastnických a jiných práv dalších osob a do veřejných zájmů v konečném důsledku

posuzuje vždy stavební úřad. Prvostupňový orgán ani žalovaný komplexní zhodnocení neposkytly, když námitky žalobkyně k zásahu do významného krajinného prvku, pohody bydlení, nesouladu s územní studií hodnotily čistě dílčím způsobem a formálně. Správní orgány odkazovaly na závazná stanoviska a vyjádření, která záměr umožňují, ovšem podle žalobkyně již bylo přehlíženo, že komplexní zhodnocení záměru a závazných stanovisek je plně v kompetenci stavebního úřadu, který musí zajistit, aby byl záměr v souladu se zákonnými požadavky.

8. Žalobkyně dále namítala, že nebyly vyjasněny dílčí nepřezkoumatelnosti a nedostatky rozhodnutí např. u závazného stanoviska MMP, odboru životního prostředí - chybí řádné vypořádání se zásahem do významného krajinného prvku, chybí řádné odůvodnění, proč je považováno (viz již předchozí žalobní bod). Správní orgány se nevyjádřily k zásahu do pohody bydlení v oblasti, do výhledu, ke zvýšení frekvence dopravy, nezhodnotily dosavadní využívání území k procházkám a rekreaci. Vzhledem k tomu, že správní orgány zhodnocení neučinily, je podle žalobkyně rozhodnutí nedostatečné a nepřezkoumatelné.
9. V závěru této své třetí žalobní námitky žalobkyně poukázala na to, že v rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2019, č. j. PK-RR/2000/19 bylo uvedeno, vedle hlavního důvodu zrušení rozhodnutí - zrušení podkladu pro rozhodnutí, tj. závazného stanoviska, další vady, které musí být v řízení řešeny - nedostatky podkladové dokumentace v názvosloví a kótování, absence povolení k odstranění stávajících staveb (str. 6 - 7 rozhodnutí). V řízení však nebyly vytčené vady dostatečně vyřešeny, zejména povolení k odstranění stávajících staveb. V rozhodnutí se stavební úřad, ani žalovaný, nevypořádaly se skutečností, že na pozemcích parc. č. Xj a Xj, k. ú. X se nachází stavby sběrného dvora a před umístěním nové stavby je nutné vydat povolení k odstranění těchto staveb, aby nedošlo k umístění „stavby na stavbě“ (strana 6 rozhodnutí ze dne 31. 7. 2019). Toto jsou vady, které byly jednak žalovanému známy z vlastní činnosti, jednak se jedná o podstatné vady řízení, ke kterým musí být přihlédnuto i bez námitek účastníka.
10. Žalobkyně uzavřela, že napadená rozhodnutí trpí jak vadami řízení, tak došlo předmětnými rozhodnutími ke zkrácení práv žalobkyně nesprávným rozhodnutím ve věci, a proto navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a aby byla žalovanému uložena vůči žalobkyni povinnost k náhradě nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 23. 3. 2021 (doručeném soudu dne 25. 3. 2021) navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný poté, co vymezil předmět řízení a zrekapituloval obsah žalobních námitek, se k jednotlivým žalobním námitkám vyjádřil následovně.
12. K namítané závažné procesní vadě dovozované žalobkyní v souvislosti s vypořádáním se s námitkou podjatosti žalovaný trval na tom, že uplatněnou námitku podjatosti posoudil v souladu s právními předpisy. Nejprve zrekapituloval, že stavební úřad nebyl příslušný k tomu, aby se touto námitkou zabýval, a proto o námitce rozhodl žalovaný usnesením ze dne 11. 2. 2020, č. j. PK-RR/731/20 tak, že námitku podjatosti zamítl. Na základě odvolání žalobkyně bylo uvedené usnesení přezkoumáno Ministerstvem pro místní rozvoj, které svým rozhodnutím ze dne 5. 10. 2020, č. j. MMR-16066/2020-83/780 rozhodnutí žalovaného zrušilo s odůvodněním, ve kterém nejprve odkázalo na § 14 odst. 2 správního řádu a k tomu doplnilo, že z logiky věci vyplývá, že je-li námitka podjatosti

vznesena účastníkem řízení a bez zbytečného odkladu, lze o ní rozhodovat pouze do vydání rozhodnutí ve věci samé, resp. není možné o ní rozhodovat po vydání takového rozhodnutí. V daném případě krajský úřad pochybil, když o předmětné námitce systémové podjatosti ve vztahu k primátorovi města Plzně rozhodl usnesením ze dne 11. 2. 2020 až po rozhodnutí ve věci samé. Usnesení krajského úřadu ze dne 11. 2. 2020 tedy nemělo být vůbec vydáno. V závěru odůvodnění ministerstvo dodalo, že krajský úřad je v rámci rozhodování o odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 19. 11. 2019 povinen mj. posoudit ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu též okolnost, zda bylo o předmětné námitce podjatosti nutno ve smyslu § 14 odst. 2 věty první a druhé správního řádu rozhodnout či nikoliv.

13. Dále žalovaný uvedl, že v odvolacím řízení postupoval v souladu s názorem ministerstva a posuzoval, zda námitka podjatosti byla uplatněna bez zbytečného odkladu a došel k závěru, že nikoliv. Žádost o vydání územního rozhodnutí byla podána dne 19. 9. 2018, nájemní smlouva mezi stavebníkem a městem Plzeň jako vlastníkem pozemků dotčených stavbou byla uzavřena dne 22. 11. 2017 a v průběhu celého územního řízení byla součástí spisu stavebního úřadu. Existence této nájemní smlouvy je zmiňována v petici ze dne 12. 12. 2018, žalobkyně byla členkou petičního výboru a zcela jistě o této nájemní smlouvě věděla. S podklady pro rozhodnutí se žalobkyně seznámila nahlédnutím do spisu dne 19. 12. 2018 a dne 10. 1. 2019 uplatnila námitky k předmětu řízení, ve kterých námitku podjatosti neuplatnila. Dne 23. 1. 2019 byli účastníci informováni o dalším doplnění podkladů pro rozhodnutí a o možnosti seznámit se s nimi a vyjádřit se k nim, ale této možnosti už žalobkyně nevyužila. Námitku podjatosti odůvodněnou nájemní smlouvou mezi stavebníkem a městem Plzeň uplatnila žalobkyně až v novém projednání žádosti dne 25. 10. 2019. Takto uplatněnou námitku podjatosti nelze považovat za námitku uplatněnou bez zbytečného odkladu, protože žalobkyně o nájemní smlouvě prokazatelně věděla při podání petice ze dne 12. 12. 2018, ale námitku podjatosti odůvodněnou touto nájemní smlouvou uplatnila až dne 25. 10. 2019. Z tohoto důvodu již žalovaný o námitce podjatosti nerozhodoval, ale vyrovnal se s ní v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
14. Poté žalovaný doplnit, že rozhodování o námitkách podjatosti je rozhodováním deklaratorním, jehož výsledkem je konstatování, zda příslušná úřední osoba nebo v případě systémové podjatosti celý správní úřad je podjatý nebo není, a toto posouzení věci potom platí pro celé správní řízení. Podjatost nelze posuzovat ve vztahu k určitému okamžiku v průběhu řízení, tedy ani k okamžiku vydání závazných stanovisek, jak uvádí žalobkyně. Důvodem pro vyloučení z řízení pro podjatost není případná nezákonnost nebo věcná nesprávnost vydaného správního aktu, ale vztah úředních osob k předmětu řízení, který samozřejmě trvá v průběhu celého správního řízení. Žalovaný trval na tom, že žalobkyni seznámil se všemi podklady pro rozhodnutí a že neměl povinnost seznámit ji předem se svými správními úvahami. Uvedené rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 5. 10. 2020 bylo žalobkyni doručeno a z jeho odůvodnění bylo zřejmé, že se žalovaný bude posouzením včasného uplatnění námitky podjatosti zabývat.
15. Žalovaný druhou námitku (nedostatečné podklady pro rozhodnutí) nejprve označil za velmi obecnou, když žalobkyně neuvedla konkrétně, jaké podklady pro rozhodnutí měly chybět a v čem měly být předložené podklady nedostatečné. Žalovaný nechal přezkoumat závazná stanoviska i vyjádření, která žalobkyně napadla v odvolání proti územnímu rozhodnutí a výsledná přezkumná závazná stanoviska i vyjádření posoudil z hlediska jejich úplnosti a vypovídací hodnoty a nezjistil, že by bylo porušeno ustanovení

§ 149 odst. 7 správního řádu. V tomto ohledu žalovaný v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále žalovaný poukázal na to, že žalobkyně v této své žalobní námitce neuvedla, jak namítaný postup správních orgánů zasáhl do jejích vlastnických nebo jiných věcných práv. Účastníkům řízení není svěřen dohled nad zákonností postupu správních orgánů. Zákonnost odvoláním napadeného rozhodnutí stavebního úřadu přezkoumal žalovaný z úřední povinnosti.

16. Pokud jde o poslední žalobní námitku (nepřezkoumatelnost rozhodnutí), žalovaný namítal, že ani v této žalobní námitce žalobkyně neuvedla, jakým způsobem zasáhla stavba bytového domu do jejích vlastnických nebo jiných věcných práv. Její námitky směřují k zákonnosti průběhu řízení a obou správních rozhodnutí. Zákonnost postupu stavebního úřadu žalovaný přezkoumal z úřední povinnosti a neshledal rozpory s právními předpisy. I v této otázce žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
17. Závěrem žalovaný podanou žalobu označil za nedůvodnou, trval na správnosti svého postupu i napadeného rozhodnutí, a proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Osoby zúčastněné na řízení

18. Soud učinil dne 9. 3. 2021 výzvu potenciálním osobám zúčastněným na řízení, a to adresně všem účastníkům správního řízení uvedeným v napadeném rozhodnutí a dále ostatním potenciálním osobám zúčastněným na řízení vyvěšením na úřední desce soudu a příslušného obecního úřadu (v návaznosti na opatření předsedy senátu ze dne 9. 3. 2021 o doručení vyvěšením na úřední desce). Ve stanovené lhůtě do 31. 3. 2021, resp. 12. 4. 2021 soudu písemně oznámily svůj zájem účastnit se předmětného řízení v rubrice tohoto rozsudku označené osoby zúčastněné na řízení č. 1 a 2. Ze správního spisu pak žádná další potenciální osoba zúčastněná na řízení nevyplývala.
19. Osoby zúčastněné na řízení č. 1 a 2. se ve věci samé písemně nevyjádřily.

V.

Průběh řízení

20. Soud ověřil, že žaloba směřující proti napadenému rozhodnutí byla podána včas, neboť zákonná lhůta dvou měsíců byla dodržena. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 10. 12. 2020, a to veřejnou vyhláškou, když 15. dnem následujícím po dni zveřejnění (den zveřejnění byl 25. 11. 2020) se písemnost považuje za oznámenou (doručenou) účastníkům řízení, tj. i žalobkyni (srov. § 25 odst. 2 správního řádu). Předmětná žaloba byla soudu doručena dne 10. 2. 2021.
21. Soud dále konstatuje, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou (žalobkyně byla účastníkem správního řízení, přičemž tvrdila, že napadeným a prvostupňovým rozhodnutím byla zkrácena na svých právech) proti žalovanému, který je pasivně legitimován (jako odvolací orgán, který vydal napadené rozhodnutí), po vyčerpání řádných opravných prostředků (proti napadenému rozhodnutí nebylo odvolání přípustné) a obsahuje všechny požadované formální náležitosti. Soud proto mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žaloby.
22. O podané žalobě soud rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť

s tím žalovaný vyslovil souhlas (viz vyjádření k žalobě ze dne 23. 3. 2021, č. l. 54) a žalobkyně v soudem stanovené lhůtě soudu nesdělila, že požaduje, aby ve věci bylo nařízeno jednání.

VI.

Posouzení věci soudem

23. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (srov. § 76 s. ř. s.), přičemž žádné takové vady napadeného rozhodnutí neshledal.
24. Po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávané věci soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
25. Soud z předloženého správního spisu zjistil následující skutečnosti, z nichž ve svém posouzení vycházel. Dne 19. 9. 2018 podal stavebník žádost o vydání rozhodnutí o umístění předmětné stavby. Opatřením ze dne 8. 10. 2018 prvostupňový orgán oznámil zahájení územního řízení o umístění předmětné stavby a účastníkům a dotčeným orgánům stanovil lhůtu 15 dnů k uplatnění svých námitek a stanovisek. V této lhůtě žalobkyně podala žádost o přiznání účastenství v územním řízení, na což prvostupňový orgán reagoval usnesením ze dne 21. 11. 2018, kterým přiznal účastenství v územním řízení pro předmětnou stavbu nejen žalobkyni, ale všem vlastníkům pozemků parc. č. Xf a Xg v k. ú. X. Žalobkyně se nejprve dne 19. 12. 2018 seznámila se správním spisem a poté dne 10. 1. 2019 podala námítky proti umístění předmětné stavby. Vzhledem k tomu, že dne 21. 1. 2019 stavebník doplnil do spisu závazné stanovisko Magistrátu města Plzně, odboru životního prostředí a závazné stanovisko Úřadu městského obvodu Plzeň 3, odboru dopravy a životního prostředí, prvostupňový orgán opatřením ze dne 23. 1. 2019 informoval o této skutečnosti účastníky řízení a stanovil jim novou lhůtu k seznámení se s podklady pro rozhodnutí a vyjádření se k nim. Následně prvostupňový orgán vydal dne 1. 3. 2019 rozhodnutí č. j. MMP/060892/19, kterým předmětnou stavbu umístil. K odvolání žalobkyně žalovaný (jako odvolací orgán) uvedené rozhodnutí o umístění předmětné stavby zrušil, když hlavním důvodem bylo zrušení závazného stanoviska Magistrátu města Plzně, odboru stavebně správního, z hlediska územního plánování. Posléze prvostupňový orgán vyzval stavebníka k doplnění podkladů pro rozhodnutí a současně usnesením řízení přerušil. Poté, co prvostupňový orgán obdržel od stavebníka požadované podklady a současně i závazné stanovisko Magistrátu města Plzně, odboru stavebně správního ze dne 30. 9. 2019, č. j. MMP/312855/19 týkající se souladu předmětné stavby s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací a uplatňování cílů a úkolů územního plánování, rozhodl dne 30. 9. 2019 o pokračování v územním řízení a účastníkům řízení stanovil lhůtu k seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Žalobkyně opět využila možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí, když dne 16. 10. 2019 nahlédla do správního spisu a posléze dne 25. 10. 2019 podala námítky. Následně prvostupňový orgán vydal dne 19. 11. 2019 shora uvedené prvostupňové rozhodnutí, kterým rozhodl o umístění předmětné stavby a stanovil podmínky pro umístění předmětné stavby a zpracování dokumentace pro stavební povolení, přičemž v odůvodnění daného rozhodnutí byly velmi podrobně vypořádány všechny námítky uplatněné žalobkyní v předchozím průběhu správního řízení. Poté

žalobkyně napadla prvostupňové rozhodnutí odvoláním ze dne 13. 12. 2019. Žalovaný usnesením ze dne 5. 2. 2020 přerušil podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu odvolací řízení pro předběžnou otázku, kterou bylo pravomocné rozhodnutí o námitce podjatosti vznesené žalobkyní v rámci námitek ze dne 25. 10. 2019. Usnesením Krajského úřadu Plzeňského kraje, odbor regionálního rozvoje ze dne 11. 2. 2020 bylo rozhodnuto o námitce podjatosti, námitka podjatosti byla zamítnuta. K odvolání žalobkyně rozhodlo Ministerstvo pro místní rozvoj rozhodnutím ze dne 5. 10. 2020, č. j. MMR-16066/2020-83-780 tak, že předmětné usnesení Krajského úřadu Plzeňského kraje, odbor regionálního rozvoje ze dne 11. 2. 2020 zrušilo s odůvodněním, že o námitce podjatosti nemělo být rozhodováno samostatným rozhodnutím, ale tuto námitku bylo třeba posoudit v rámci meritorního rozhodnutí o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí o umístění předmětné stavby. Po odpadnutí důvodu pro přerušení odvolacího řízení žalovaný účastníkům řízení oznámil dne 23. 10. 2020, že pokračuje v odvolacím řízení a vyrozuměl je o možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům. Dne 2. 11. 2020 se žalobkyně dostavila k seznámení se s podklady pro rozhodnutí a poté se i k podkladům vyjádřila, když uvedla, že i nadále trvá na podaných námitkách.

26. Vzhledem k tomu, že žalobkyně ve svém odvolání uplatnila námitky směřující proti (i) závaznému stanovisku Magistrátu města Plzně, odboru stavebně správního ze dne 30. 9. 2019, a dále proti (ii) závaznému stanovisku Magistrátu města Plzně, odboru životního prostředí ze dne 28. 6. 2019, resp. nepřímě i proti (iii) vyjádření Magistrátu města Plzně, odboru životního prostředí ze dne 5. 9. 2019, žalovaný v odvolacím řízení požádal příslušné nadřízené dotčené orgány (Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor regionálního rozvoje, oddělení územního plánování; Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor životního prostředí a Magistrát města Plzně, odbor životního prostředí) ve smyslu § 149 odst. 5 správního řádu o posouzení a přezkoumání napadených závazných stanovisek a vyjádření. Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor regionálního rozvoje, oddělení územního plánování svým závazným stanoviskem ze dne 19. 3. 2020, č. j. PK-RR/1396/20 napadené závazné stanovisko Magistrátu města Plzně, odboru stavebně správního ze dne 30. 9. 2019 potvrdil. Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor životního prostředí, vyjádřením ze dne 9. 3. 2020 sdělil žalovanému, že k posouzení a přezkoumání vyjádření a závazného stanoviska Magistrátu města Plzně, odboru životního prostředí je podle § 156 správního řádu a § 4 odst. 10 stavebního zákona příslušný správní orgán, který jej vydal (tj. Magistrát města Plzně, odbor životního prostředí). Žalovaný proto následně požádal Magistrát města Plzně, odbor životního prostředí o přezkoumání těchto dvou opatření, přičemž ten vydal dne 15. 4. 2020 své posouzení, v rámci kterého sdělil žalovanému, že neshledal ani důvody k přezkumu potvrzujícího závazného stanoviska č. j. MMP/175196/19, ani důvody pro vydání usnesení ke zrušení napadeného vyjádření č. j. MMP/282921/19, když v obou případech trval na důvodech potvrzujícího závazného stanoviska, resp. uděleného souhlasu. Posléze žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
27. Soud úvodem svého posouzení žalobních námitek předesílá, že se zabýval pouze těmi námitkami, které žalobkyně formulovala ve své žalobě. Žalobkyně vůči napadenému rozhodnutí uplatnila tři obecně formulované žalobní námitky, když namítala (i) závažné procesní vady v souvislosti s vypořádáním jí uplatněné námitek podjatosti, (ii) nedostatečné podklady pro rozhodnutí, a (iii) nepřezkoumatelnost rozhodnutí.
28. Soud v dané souvislosti odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které platí, že *se nelze obecně odvolávat na obsah podání ve správním řízení* (srov.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

obecně závěry v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58), a dále že *není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty, konkretizoval obecná žalobní tvrzení či vybíral ze spisu ty skutečnosti, které žalobu podporují; takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, a přebíral by naopak funkci žalobcova advokáta* (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78). Dále platí, že obecnost žalobních tvrzení obsažených v žalobě determinuje i obecný rámec soudního přezkumu, neboť dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu „soud není oprávněn (a tím méně povinen) za žalobce domýšlet či dotvářet žalobní námitky z vlastní iniciativy. Takový postup soudu by popíral uplatnění dispoziční zásady ve správním soudnictví a zasahoval by do principu rovnosti účastníků řízení (čl. 96 odst. 1 Ústavy, čl. 37 odst. 3 Listiny § 36 odst. 1 s. ř. s.).“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 Afs 337/2019 – 42). Soud v souvislosti s vymezením rámce soudního přezkumu v případech, kdy jsou žalobní tvrzení formulována obecně, dále poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2021, č. j. 10 As 9/2020 – 47, v němž se uvádí: „Soudní řízení správní je postaveno na dispoziční zásadě (vyjádřené např. v § 5 s. ř. s.). Znamená to jednak to, že správní soud jedná na návrh, ale i to, že žalobce předurčuje rozsah soudního přezkumu napadeného rozhodnutí formulací žalobních bodů. Je na žalobci, aby v žalobě uvedl konkrétní skutková tvrzení a na ně navázanou konkrétní právní argumentaci a aby vysvětlil, jakých konkrétních nezákonných kroků, úvah, hodnocení a závěrů se vůči němu správní orgán dopustil. Pokud žalobce poukazuje na okolnosti, které jsou zachyceny ve správním spise, nemůže odkázat pouze obecně na spis nebo na jeho část, ale musí označit konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené tak, aby bylo patrné, jaké jejich aspekty považuje za nezákonné (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 2/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Čím obecněji je žalobní bod vymezen, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posoudit ho (rozsudek ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).“

29. Pro posouzení žalobních námitek je v projednávané věci dále podstatné to, že napadené i prvostupňové rozhodnutí byla vydána na základě závazných stanovisek dotčených orgánů. Z četné judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se soudního přezkumu postupu správních orgánů a jejich rozhodnutí vydaných na podkladě závazných stanovisek soud poukazuje na následující závěry vyslovené v rozsudku ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 As 32/2021 – 64:

„[37] Kasační soud připomíná, že pokud byl zpochybněn obsah závazného stanoviska, které bylo podkladem rozhodnutí stavebního úřadu, odvolací správní orgán (žalovaný) musí postupovat podle § 149 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Podle tohoto ustanovení, „[j]estliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.“ Úkon, kterým nadřízený orgán dotčeného orgánu tímto postupem v rámci odvolacího řízení potvrdí nebo změní závazné stanovisko dotčeného orgánu, je z hlediska obsahu i formy opět závazným stanoviskem (viz rozsudek NSS ze dne 19. 2. 2015, č. j. 4 As 241/2014 - 30, č. 3214/2015 Sb. NSS).

[38] Nadřízený dotčený orgán státní správy je primárně povolán k věcnému vypořádání odvolacích námitek směřujících proti závaznému stanovisku. Odvolacímu správnímu orgánu pak v zásadě postačí pro účely procesního vypořádání takových odvolacích námitek v rozhodnutí o odvolání odkázat na závěry potvrzujícího (případně měnícího) závazného

stanoviska.“.

30. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, přičemž z dále popsanych důvodů shledal tuto žalobní námitku jako nedůvodnou.
31. Soud v první řadě posoudil přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí jako celku, neboť z podstaty věci vyplývá, že přezkoumat z hlediska zákonnosti lze pouze přezkoumatelná rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný ve svém rozhodnutí dostal všem požadavkům na přezkoumatelnost rozhodnutí vydaného ve věci, ve které bylo jako podklad pro rozhodnutí použito závazných stanovisek dotčených orgánů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve zrekapituloval průběh řízení, včetně žalobkyní podaného odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, jakož i svůj procesní postup v souvislosti s žalobkyní uplatněnou námitkou podjatosti. Žalovaný též vysvětlil svůj postup ve smyslu § 149 správního řádu, kterým reagoval na zjištění, že odvolání žalobkyně směřuje i proti závazným stanoviskům příslušných dotčených orgánů územního plánování a ochrany přírody a krajiny, jež sloužila (společně s dalšími závaznými stanovisky jiných příslušných dotčených orgánů, které ale žalobkyně svým odvoláním nenapadla) jako podklad pro prvostupňové rozhodnutí. Posléze žalovaný zkonstatoval, že nadřízené dotčené orgány vydaly potvrzující závazná stanoviska, resp. vyjádření, že na svých předchozích potvrzujících stanoviscích nemají důvodu nic měnit, resp. je rušit. Dále pak žalovaný vypořádal jednotlivé odvolací námítky žalobkyně, když mimo jiné odkázal na závěry vyslovené nadřízenými dotčenými orgány potvrzující závazná stanoviska souhlasící s umístěním předmětné stavby, ze kterých vyšel prvostupňový orgán, přičemž žalovaný se s nimi ztotožnil. Žalovaný se též vypořádal s námitkou podjatosti, kterou žalobkyně ve svém odvolání opakovala. Napadené rozhodnutí proto soud shledal jako celek srozumitelným a dostatečně odůvodněným, tudíž způsobilým soudního přezkumu.
32. Soud se neztotožnil s obecně formulovanými námitkami žalobkyně, že správní orgány neposkytly komplexní zhodnocení věci a že se s jejími námitkami tvrzeného zásahu do významného krajinného prvku, pohody bydlení či nesouladu s územní studií měly vypořádat pouze formálně. Jak je patrné z odůvodnění správních rozhodnutí obou stupňů, prvostupňový orgán vypořádal všechny námítky uplatněné žalobkyní vůči umístění předmětné stavby a odvolací orgán vypořádal všechny námítky uplatněné žalobkyní v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Navíc sama žalobkyně připouští, že správní orgány v odborných otázkách odkázaly na závazná stanoviska dotčených orgánů, která shledaly zákonnými, což je postup nejen dostačující, ale též správný a zákonem předvídaný. Konkrétní námitkou, kterou žalobkyně uvedla ve své žalobě jako nedostatečně vypořádanou, byla námitka vůči souhlasnému stanovisku ke kácení dřevin. Soud považuje za dostačující vysvětlení žalovaného poskytnuté v napadeném rozhodnutí, že souhlas s kácením dřevin byl vydán na základě dendrologického posouzení s tím, že bylo posouzeno 88 ks stromů a k vykácení navrženo 67 ks, které budou následně nahrazeny novou výsadbou perspektivních dřevin (podrobněji viz níže bod 35. tohoto rozsudku). Nelze souhlasit ani s námitkou žalobkyně, že by v řízení nebyly dostatečně vyřešeny vady vytčené žalovaným v prvním rozhodnutí rušícím původní prvostupňové územní rozhodnutí ze dne 1. 3. 2019, neboť ze správního spisu vyplývá, že stavebník k výzvě prvostupňového orgánu ze dne 4. 9. 2019 vytčené nedostatky odstranil dne 23. 9. 2019. Pokud jde o námitku nevypořádání se se skutečností, že na pozemcích parc. č. Xk a Xj, k. ú. X se nachází stavby sběrného dvora a že před umístěním bylo třeba vydat povolení k odstranění těchto staveb, pak

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

sama žalobkyně v žalobě připustila, že tuto námitku neuplatnila v koncentrační lhůtě, tudíž žalovaný nebyl povinen se s ní v napadeném rozhodnutí explicitně zabývat. Navíc stavebník se i k této otázce vyjádřil v přípisu ze dne 23. 9. 2019 reagujícím na již zmiňovanou výzvu k odstranění nedostatků předmětné žádosti.

33. Jako druhou žalobní námitku žalobkyně uplatnila tvrzenou nedostatečnost podkladů pro rozhodnutí správních orgánů, kterou spatřovala v tom, že správní orgány „alibisticky“ odkazovaly na jednotlivá vyjádření jiných (dotčených) orgánů, a dále že některá závazná stanoviska přezkumným řízením neprošla, když příslušné orgány pouze sdělily, že důvody k přezkumu neshledávají.
34. Soud se ani s touto námitkou žalobkyně neztotožnil, když hodnotil jako zákonný a správný postup žalovaného, jenž v napadeném rozhodnutí vyšel ze závazných stanovisek nadřízených dotčených orgánů vydaných pro účely odvolacího řízení, resp. souhlasil s postupem prvostupňového orgánu, který vyšel za závazných stanovisek dotčených orgánů. V souladu s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu byl žalovaný, jako odvolací orgán, oprávněn v napadeném rozhodnutí vyjít z potvrzujících závěrů těchto závazných stanovisek, resp. je v podstatných částech převzít do odůvodnění svého rozhodnutí, když se s těmito závěry ztotožnil. Přitom předmětem závazných stanovisek nadřízených dotčených orgánů byl přezkum závazných stanovisek dotčených orgánů, ze kterých vyšel prvostupňový orgán ve svém posouzení umístění předmětné stavby. S žalobkyní nelze souhlasit ani v tom, že některá stanoviska přezkumným řízením neprošla, neboť žalobkyně pouze formalisticky zpochybňuje postup Magistrátu města Plzně, odboru životního prostředí vyjádřený v posouzení ze dne 15. 4. 2020, č. j. MMP/113634/20. Tento dotčený orgán k opakované žádosti žalovaného o přezkum závazného stanoviska ÚMO Plzeň 3 ze dne 20. 12. 2018, č. j. UMO/52095/18 (udělení souhlasu s kácením dřevin), potvrzeného jeho předchozím závazným stanoviskem ze dne 28. 6. 2019, č. j. MMP/175196/19, a dále o přezkum vyjádření Magistrátu města Plzně, odboru životního prostředí č. j. MMP/282921/19 (posouzení zásahu do významného krajinného prvku), a to z důvodu opětovného podání odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí, odkázal právě na své předchozí závazné stanovisko a své předchozí vyjádření s tím, že na svých posouzeních setrval. Prvostupňová závazná stanoviska tudíž prokazatelně přezkoumána nadřízeným dotčeným orgánem byla.
35. K namítanému nedostatečnému posouzení souhlasného stanoviska ke kácení dřevin, které žalobkyně uplatnila i v rámci této žalobní námitky, se soud již výše vyjádřil tak, že odůvodnění tohoto stanoviska shledal dostačujícím. Jak je patrné ze správního spisu, souhlas s kácením dřevin byl vydán na základě dendrologického posouzení Mgr. V. H. (obsaženo ve správním spisu) s tím, že bylo posouzeno 88 ks stromů a k vykácení navrženo 67 ks, jejichž stav dendrolog hodnotil v převážné míře jako průměrně hodnotný strom (průměrný výskyt poškození), dále ve více jak 20 případech jako podprůměrně hodnotný strom (významný podíl poškození) a v jednom případě byl strom hodnocen jako odumírající jedinec. Vykácené stromy pak budou následně nahrazeny novou výsadbou perspektivních dřevin, přičemž byla stanovena povinnost zajištění následné péče o nově vysazené dřeviny po dobu 3 let. Požadavek žalobkyně na přesné určení, kde k nové výsadbě má dojít, považuje soud za neadekvátní v kontextu toho, že součástí správního spisu je návrh sadových úprav zpracovaný taktéž Mgr. V. H., a to včetně osazovacího plánu.

36. Svou poslední žalobní námitku žalobkyně odůvodnila tím, že se správní orgány řádně nevypořádaly s její námitkou systémové podjatosti, kterou vznesla v rámci svých námitek ze dne 25. 10. 2019 proti umístění předmětné stavby. Podle názoru žalobkyně se správní orgány s její námitkou podjatosti nezabývaly dostatečně a komplexně. Ze správního spisu pak vyplývá, že žalobkyně svou námitku podjatosti ve svém podání ze dne 25. 10. 2019 formulovala velice stručně a obecně, a to následovně: *„Ke stanovisku je navíc nezbytné vznést námitku podjatosti, neboť bylo vydáno podjatým orgánem (systémová podjatost), když město Plzeň má se stavebníkem již uzavřenou smlouvu, jejímž cílem je požadovaná výstavba“*.
37. Již z výše popsané rekapitulace správního spisu vyplývá, že správní orgány se v rámci odvolacího řízení námitkou podjatosti uplatněnou žalobkyní zabývaly, když žalovaný nejprve přerušil odvolací řízení za účelem vyřešení žalobkyní uplatněné námítky podjatosti a poté samostatným usnesením ze dne 11. 2. 2020 tuto námitku věcně vypořádal, když vysvětlil okolnosti žalobkyní namítané smlouvy uzavřené mezi městem Plzeň a stavebníkem, a zamítl ji jako nedůvodnou, neboť nebyly zjištěny žádné okolnosti zakládající důvodné pochybnosti o nepodjatosti rozhodujících úředních osob, resp. osob vydávajících závazná stanoviska. Výše bylo popsáno také to, že k následně podanému odvolání žalobkyně proti usnesení ze dne 11. 2. 2020 zamítajícímu námitku podjatosti odvolací orgán (Ministerstvo pro místní rozvoj) uvedené usnesení zrušil, a to čistě z procesního důvodu, když podle jeho názoru podaná námitka podjatosti měla být vyřešena až v samotném rozhodnutí o odvolání ve věci samé (tj. proti prvostupňovému rozhodnutí o umístění předmětné stavby). Žalovaný tomuto požadavku od nadřízeného orgánu posléze dostál, když námitku podjatosti posoudil nejprve z hlediska její včasnosti a přitom dospěl k závěru, že tato nebyla uplatněna bez zbytečného odkladu ve smyslu § 14 odst. 2 správního řádu, tudíž k ní v napadeném rozhodnutí již nadále nepřihlížel. Žalovaný svůj závěr o pozdním uplatnění námítky podjatosti v napadeném rozhodnutí podrobně odůvodnil (srov. str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí), když vysvětlil, že žalobkyně o předmětné smlouvě uzavřené dne 22. 11. 2017 mezi městem Plzeň a stavebníkem, ke které vztahovala svou námitku „systémové“ podjatosti, musela vědět několik měsíců před dnem 25. 10. 2019 (kdy poprvé uplatnila námitku podjatosti), neboť informace o této smlouvě byla od počátku součástí správního spisu (do kterého žalobkyně opakovaně nahlížela) a existence této smlouvy byla zmiňována i v žalobkyní předložené petici ze dne 12. 12. 2018 (také součást správního spisu), kde byla žalobkyně členkou petičního výboru.
38. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného o tom, že žalobkyně svou námitku „systémové“ podjatosti (navíc formulovanou jen velmi obecně) neuplatnila bez zbytečného odkladu, přestože o existenci jí tvrzeného důvodu pro vyloučení úředních osob (tj. smluvním vztahu mezi městem Plzeň a stavebníkem) prokazatelně věděla. Žalovaný proto nepochybil, pokud k pozdně uplatněné námítce podjatosti nepřihlédl. Žalovaný přitom svůj postup ohledně námítky podjatosti v napadeném rozhodnutí náležitě odůvodnil. K dílčí námitce žalobkyně, že nebyla seznámena s názorem žalovaného na posouzení jí uplatněné námítky podjatosti, soud uvádí, že žalovaný nebyl povinen žalobkyni v rámci seznámení se s podklady pro rozhodnutí žalobkyni seznamovat s názorem na posouzení námítky podjatosti, zvláště pak v situaci, kdy žalobkyně měla k dispozici rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 5. 10. 2020 o jí podaném odvolání proti usnesení žalovaného ze dne 11. 2. 2020 zamítajícímu její námitku „systémové“ podjatosti.
39. Navíc je třeba mít na paměti, že i pokud by postup správních orgánů v souvislosti

s uplatněnou námitkou podjatosti nebyl zcela bezvadný, pak by bylo třeba se zabývat tím, zda by případné porušení procesních ustanovení bylo natolik podstatné, aby mohlo mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2019, č. j. 9 As 70/2019 – 34 se uvádí: „Výše uvedené pak platí i při hodnocení, zda nepřihlédnutí ke vznesené námitce podjatosti mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Nejvyšší správní soud pouze pro úplnost uvádí, že i kdyby ve shodě s krajským soudem shledal v postupu stěžovatele procesní vady krajským soudem identifikované, nepředstavovaly by takové podstatné porušení ustanovení o řízení, které by mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2016, č. j. 3 As 15/2016 – 47, podle něhož dokonce i zjištění, že meritorní rozhodnutí bylo vydáno objektivně vyloučenou osobou, nemusí automaticky (per se) vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, pokud k tomuto zjištění nepřistoupí další okolnosti svědčící o nezákonnosti správního rozhodnutí.“ V odkazovaném rozsudku pak Nejvyšší správní soud připomněl právní závěr Ústavního soudu vyslovený v nálezu ze dne 2. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 30/09, že pokud správní soud při přezkumu správního řízení shledá důvody vyloučení úřední osoby pro její podjatost, „je povinen se dále zabývat otázkou, zdali se tato okolnost promítla v nezákonnosti správního rozhodnutí, příp. v dalších vadách řízení, jež předcházelo jejímu vydání, jež pak opodstatňují závěr o důvodnosti žaloby proti rozhodnutí správního orgánu a následně dle § 78 odst. 1 s. ř. s. vedou k jeho zrušení soudem.“

40. Jak již bylo popsáno výše, žalobkyní tvrzená námitka „systémové“ podjatosti byla formulována jen velmi obecně, přičemž ani z žalobkyní tvrzených okolností namítaného smluvního vztahu, ani z okolností popsaných žalovaným v usnesení ze dne 11. 2. 2020 (ve kterém se žalovaný námitkou věcně zabýval) nic nenasvědčovalo tomu, že by rozhodující úřední osoby (ať již u žalovaného či prvostupňového orgánu, nebo u dotčených orgánů poskytnuvších závazná stanoviska) byly svým nadřízeným (resp. zaměstnavatelem) jakkoli motivovány ovlivnit výsledek svých posouzení, resp. celého řízení o umístění předmětné stavby. Tudíž i pokud by skutečně došlo k tomu, že by rozhodovaly vyloučené osoby, jak tvrdí žalobkyně, pak z obsahu správního spisu nevyplynulo, že by zde byly dány další okolnosti svědčící o nezákonnosti žalobkyní napadených správních rozhodnutí o umístění předmětné stavby.
41. Z uvedených důvodů soud v souvislosti s posouzením žalobkyní uplatněné námitky „systémové“ podjatosti neshledal v postupu žalovaného žádné podstatné pochybení, které by mělo za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Soud tak shledal nedůvodnou i poslední žalobní námitku.
42. Konečně, soud pro úplnost uvádí, že prostý nesouhlas žalobkyně s realizací předmětné stavby nemůže vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. I v tomto směru lze odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 12. 3. 2010, č. j. 7 As 13/2010 – 145 dovedl následující: „Stěžovatelé ani jiné osoby, jejichž práva mohou být územním rozhodnutím dotčena, nemají, a ani mít nemohou, subjektivní veřejné právo na to, aby poměry území, v němž se nachází jejich majetek, byly navždy konzervovány a nemohly se změnit. Změny ve využití území v průběhu času, včetně nejrůznějších stavebních aktivit, jsou přirozenou součástí vývoje společnosti a jednotlivec jim a priori nemá právo bránit. [...] Vlastník pozemku má, jak krajský soud správně zdůraznil ve svém rozsudku, právo užívat svůj majetek podle své libosti, pokud se nepřipustně nedotkne práv jiných a pokud nevybočí z mezí přípustné veřejnoprávní regulace. Výstavba bytového domu v navržené podobě ničím takto nepřipustným není. Pokud stěžovatelé namítali, že z hlediska uspokojování

společenských zájmů by na místě zamýšlené stavby bytového domu mělo stát např. zdravotní středisko nebo objekt drobných služeb pro obyvatelstvo, Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že stěžovatelé nemohou mít subjektivní veřejné právo na určení využití sousedního pozemku a že je čistě na vůli vlastníka pozemku, jakou přípustnou stavbu na něm postaví.“.

VII.

Rozhodnutí soudu

43. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žádná z žalobních námitek směřujících proti napadenému rozhodnutí žalovaného nebyla důvodnou. Soud proto ve výroku I. tohoto rozsudku žalobu směřující proti napadenému rozhodnutí zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VIII.

Náklady řízení

44. Výrokem II. tohoto rozsudku soud rozhodl o nákladech řízení ve vztahu mezi žalobkyní a žalovaným. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Žalovanému nicméně žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.
45. Osoby zúčastněné na řízení nemají ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, a soud taktéž neshledal žádný zvláštního zřetele hodný důvod, pro nějž by bylo namíste náhradu nákladů řízení přiznat. Proto soud výrokem III. tohoto rozsudku rozhodl tak, že žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 28. dubna 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu